

Biblioteca Sant Bartomeu

DADES D'INTERÈS DE LA BIBLIOTECA SANT BARTOMEU DE L'ANY 2000

Total dies oberta al públic	240
Visitants de sala infantils	4.611
Visitants de sala adults	5.228
TOTAL DE VISITANTS SALA	9.839
Total carnets de préstec	1.172
Inscrits durant l'any 2000	161
Usuaris infantils que han utilitzat el servei de préstec	2.214
Usuaris adults que han utilitzat aquest servei	2.762
TOTAL USUARIS DE PRÉSTEC	4.976
Total de llibres infantils prestats	3.612
Total de llibres per adults prestats	2.850
Total de revistes, vídeos i material no-libre	3.249
TOTAL ANYAL DE DOCUMENTS PRESTATS	9.711
Visitants biblioteca/dia	41
Usuaris préstec/dia	21
Documents prestats/dia	40
Hora del conte	13
Visites escolars	5
Conferències	1
Exposicions diverses	17
Guies	3
Tallers	2
Butlletins de novetats i altres	8
TOTAL D'ACTIVITATS PROMOCIÓ DE LA LECTURA	49
TOTAL FONDS DISPONIBLE	10.693
(llibres i altres tipus de documents)	
Préstec interbibliotecari	
(documents demanats o deixats a altres biblioteques)	
Documents demanats	60
Documents servits	47

Durant l'any 2000 es va incrementar el fons bibliogràfic de la biblioteca en 990 documents nous.

Conte de Nadal

En el concurs de contes de Nadal que organitza la biblioteca Sant Bartomeu i l'Ajuntament d'Alpicat, es van premiar dos contes com a primers premis de l'any 2000. A continuació us els donem a conèixer:

xiuxuejar en Manel, el més gran dels seus nets. L'àvia va fer com si no ho hagués sentit, ja que no li interessava perdre aquell silenci que tan difícil havia estat d'aconseguir.

- Doncs bé, tot va succeir en el meu poble. Era un poble com els altres, les seves cases de

Aquests joves van ser els iniciadors de forces activitats, sobretot culturals. Tenint en compte que en aquells temps hi havia un caos polític i no podien disposar de despeses econòmiques. Però ells van lluitar fins aconseguir la seva fita.

- Àvia -va dir el Marc- i el prota-

Acabaven de fer cagar la soca, les llaminadures eren la causa d'aquell enrenou, estaven neguitosos, atabalats, esverts...

Els seus pares, curiosament, no els sentien, estaven fent petar la xerrada. Feia temps que no es veien i aprofitaven aquell dia tan especial, Nadal, per explicar tots aquells esdeveniments que uns no sabien dels altres.

L'àvia, en un to una mica més pujat, va tornar a fer la pregunta, però aquesta vegada amb un pèl d'exigència. Els nens, una mica forçats per la persistència d'aquesta, van asseure's al seu voltant esperant que la seva àvia comencés el relat.

- Fa uns quants anys, jo en devia tenir...; bé ara no ho recordo. - Comencem bé-, va

Moment de l'acte de lliurament dels premis. L'Anna Grifó llegeix el seu conte.

pedra, la seva església romànica, els seus rierols..., però hi havia un petit tret que el feia diferent.

Un grup de joves amb molta empena, amb un fi en comú, donaven un aire diferent al poble.

- Àvia -va dir el Tonet-, ens has dit que ens parlaries del caganer i encara...

- Tu sí que ets un bon caganer -va interrompre l'àvia, en un to una mica crispat.

- El Tonet té raó va pronunciar-se la Marta.

- Bé, d'acord, veig que voleu que vagi al gra, va remarcar l'àvia un pèl insatisfeta.

gonista de la teva història, on és?

- Ja va, ja va... -va dir l'àvia, irritada per la seva impotència davant d'aquells vuit infants.

- Doncs bé, en aquell grup hi havia un petit vailet, que precisament es destacava ... ara us ho explico!

Aquest vailet, en Pepet, es caracteritzava per les seves anècdotes un pèl infantils i desproporcionades per la seva ingenuïtat.

Era ben cert que si algú ficava la pota ben bé havia de ser ell.

Un any, per Sant Jordi, tots els joves del grup van decidir fer un ball popular. Per recollir uns quants calerons es van dedicar a anar a totes les cases que gaudien de rosers a pispar-los unes quantes roses per poder-les vendre després. Tot anava força bé fins que en Pepet,

ficar els ulls com taronges, de les seves goles no hi sortia ni un brot de l'aire, l'espai va quedar congelat. Solament hi va haver una persona que no va tenir aquesta sensació, aquest suava com un poll, l'aire li entrava i sortia per la gola tan ràpid que quasibé s'ofegava, el cor li batejava tan de pressa que semblava que anés a explotar...

Davant de totes aquestes sensacions ningú va poder dir res.

Així doncs, el dia de la Festa Gran, l'Albert i el Pepet es van ficar sota els gegants i acompanyats pels grallers van recórrer els carrers del poble. Volta cap aquí, volta cap allà, unes passes endavant, unes quantes al costat, gira a la dreta...

"Això és més fàcil del que m'imaginava", va pensar el Pepet, ficant tot l'entusiasme que el caracteritzava. I va començar a rodolar i rodolar fins que va perdre l'equilibri i bé, ja us ho podeu imaginar. Així doncs, la va tornar a cagar.

- Però àvia -va tornar a replicar el Tonet-, tota aquesta història no té res a veure amb el cagar.

- Tonet, tinguis paciència.

Estaven a prop les festes de Nadal. S'havia de fer alguna cosa que despertés l'esperit nadalenc. "Fer cagar la soca", deia un; "això ho fem cada any", deia l'altre; "que vingui el Pare Noel!"; "això és massa americà..." -Ja ho tinc- va dir el Francesc: -un pessebre vivent.

- Has perdut l'enteniment!

- Fem-ho a votacions.

- Un, dos, tres...quinze. Visca! Dit i fet.

- No es podia perdre ni un segon, feina no en vulguis més. Tot el poble va col·laborar, petits i grans, pares i mares, amics, parents...L'objectiu estava complet.

La Nit de Nadal, després de Missa del Gall, havia d'estar tot enllestit: decorats, personatges, equips de so...

Aquella nit van sopar tots junts:

llonganissa, botifarra, carxofes al caliu i per acabar-ho d'adobar: torrons i mantegades.

En Pepet, que era un golafre, no va parar de menjar.

A les dotze tot estava a punt. El Joanet va cridar: "personatges al seu lloc, la funció és a punt de començar".

En Pepet feia de pastor, personatge poc destacat, sota una olivera assegut, controlant el seu ramat.

"Quin mal de ventre", va sospirar, "no sé si podré aguantar". Per fortuna la panxa es va calmar. "Quin ensurt", va pensar el Pepet, sort que ho he pogut evitar.

No havia passat ni un quart d'hora que en Joanet va tornar a cridar: "personatges al seu lloc, ara va de debò".

El mal de panxa del Pepet es va

descans.

Entre els convidats al protocol hi havia un famós pessebrista que vivia a la capital. Col·leccionava tot tipus de figures de fang. Es va quedar esparverat quan va veure que en aquell pessebre vivent hi havia una figura que ell mai havia vist. La curiositat el va picar i tot i fent-se el distret es va atansar a en Pepet; a aquest quasi que li agafa un infart en veure's importunat.

- Mestre, -li va dir el pessebrista-, vostè quin personatge fa? De cagar senyor, es pot ben bé apreciar.

L'endemà en un prestigiós diari es va publicar un article on es feia esment al pessebre vivent i sobretot a un nou personatge el cagarer.

tornar a despertar, cada minut que passava la situació era més difícil de controlar ja que la panxa es revolucionava més. Una suor freda va envair el seu cos, després esgarrifances, punxades i no sé què més.

- "No puc més, no puc més", es deia tot apretant. Així doncs, es ficà sota l'olivera, es baixà els pantalons i li va quedar un

A partir d'aquell Nadal, a tots els pessebres que es fan, la figura més popular és la de l'infortunat cagarer

Anna Griñó Ortiz

Conte a la vora del foc

La Clara és una nena de set anys. Ni molt alta ni gaire baixa, ni molt prima, ni grassa, ni molt bruna, ni gaire blanca; una nena com moltes altres: alegre, juganera, una mica mandrosa amb els deures... però la Clara té una preocupació: ha perdut la fe en

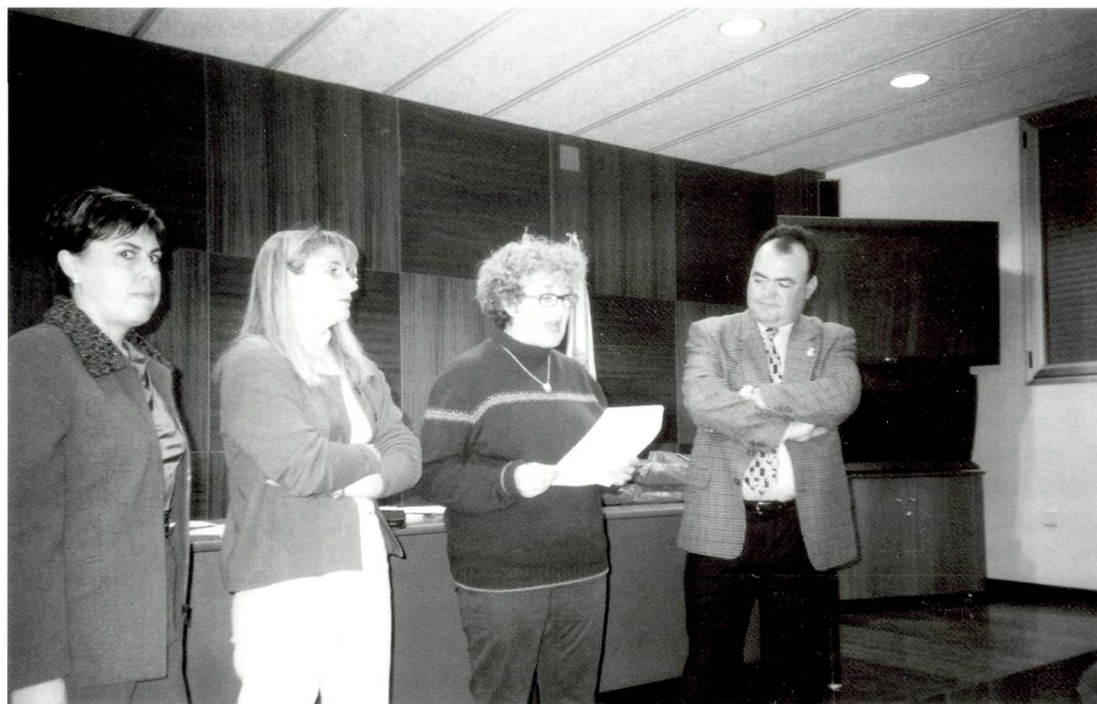
posar un plegatí a l'habitació de la Clara per al seu germà petit i deixar la cambra d'aquest preparada per quan arribi l'esperada visita.

Quatre dies abans de començar les vacances l'àvia els telefona dient que té un fort refredat i no es veu amb cor

gresca.

Ets un perfecte egoista li etziba la Clara només penses en el teu benestar i t'és ben bé igual que l'àvia passi el Nadal tota sola perduda entre muntanyes i colgada de neu fins al nas!

Ah sí, santeta? Doncs has de saber que amb tanta neu els

Moment de l'acte de lliurament dels premis. L'Anna Gairí Blavi llegeix el seu conte.

els Reis.

Viu en una bonica ciutat, que no és gaire gran, però tampoc petita.

Sempre li ha agradat el Nadal a la seva ciutat perquè, malgrat el fred, té molts llocs on entretenir-se: fan cinema, teatre per a nens, contes a la biblioteca, Parc de Nadal..., i encara que ella no té ganes d'anar enlloc els seus pares procuren que es distregui i recuperi la il·lusió per aquestes festes tan entranyables.

Aquest any el Nadal serà molt diferent, ja que el seu avi va morir el passat estiu i, per no quedar-se sola, l'àvia vindrà del poble per passar les festes amb la família.

A casa hi ha hagut una mica d'enrenou perquè el pis no és gaire gran per encabir-hi una persona més i han hagut de

d'agafar el cotxe de línia per baixar a la ciutat.

Per què no anem a buscar-la? proposa el pare.

Però a la mare li fa una mica de por ja que l'home del temps ha dit

que plouria tot el cap de setmana i el poble és al bell mig dels Pirineus.

Vosaltres no heu viscut allà a l'hivern com jo argumenta amb la neu i la pluja tot rellesca i hi ha esllavissades i...

Ja sé com ho arreglarem la talla la Clara podem anar tots a passar el Nadal amb ella!

El seu germà gran, l'Óscar, s'enfada ja que ha quedat amb la colla i no es vol perdre la

Reis no

hi arribaran pas a casa de l'àvia. Has begut oli si creus que allà dalt et portaran la teva "pre-ci-o-sa ni-na que ca-mi-na".

Ara sí que estem ben arreglats, la Clara comença a plorar desconsolada tot cridant que els Reis no existeixen, que ja és el tercer any que demana la nina i si no li han dut els dos anys anteriors, tot i portar-se bé, no és pas perquè visqui a la muntanya.

Els seus pares estan desolats, ho parlen llargament valorant tots els ets i els uts, i a la fi decideixen marxar. L'Óscar es quedarà amb uns tiets i així tots contents.

L'últim dia de classe tot està preparat i només sortir de l'escola enfilen la carretera entre l'alegria del retrobament amb l'àvia i els auspicis d'un